

hövðið. Eftir lítlari løtu hevði hann ein lista við 55 nøvnum á heimleysum. Í fjølmiðlunum varð hann endurgivin fyri at siga, at millum 70 og 100 fólk vóru heimleys í Oslo. Ein kann- ing vísti seinni, at minst 73 vóru heimleys.

Húsrúm og andalig føði

Frelsunarherurin setur ikki krøv til tey, sum koma í samband við soldatarnar, at tey skulu lata seg frelsa ella gerast kristin, men tey biðja saman við teimum, sum ynskja tað.

– Vit kunnu ikki noyða fólk at gerast kristin fyri at hjálpa teimum. Tey hava brúk fyri hjálp at koma burt- urúr tí ófórinum, tey eru komin úti. Men koma tey við einum ynki at tosa um trúgv, so gera vit tað. Vit hava til dømis morgunmøti hvønn sunnumorgun í Urtegata 16A, og tá er biðirøð uttanfyri, og hølini fyllast skjótt. Vit hava lagt morgunmøti aftaná morgunmatin fyri at tey, sum bert ynskja mat og ikki andaliga føði fáa tað og kunnu fara víðari, tá møti byrjar. Tey fægstu fara. Teimum dáma friðin og sangin sum eyðkennir ein andaligan fund. Vit eru eisini í stóra fundarsalinum hjá Frelsunarherinum av og á, og tá koma tíggjutals fólk við okkum og tey luttaka á teimum vanligu andaligu fundunum hjá okkum har. Hesir fundirnar ganga fint.

Hvørji eru tey, sum koma til tín og Ernu í Urtegata 16A?

– Øll møgulig, og nógv hava eina fortíð, sum tey flestu av okkum meðan nógur ongantíð hava klára at fóta sær í samfelagnum. Tað, sum eg havi lagt merki

til er, at millum hesi sum eru niðast á samfelagstiga- num, so finnast nógv sum sita inni við stórar vitan um alt møguligt. Men tað er eingin ivi um, at fleiri dýr- abær virði fara fyri skjeyti, tá dugnalig fólk ikki megn- að at takla tað ábyrgdina, sum lívið krevur at ein tek- ur.

Fjølmiðlarnir hava sín leiklut

Tú ert ofta at siggja í fjøl- miðlunum?

– Vit noyðast viðhvørt at brúka fjølmiðlarnar fyri at fáa fram í dagsljós teir ovurhondsstóru trupulleikar- nar, sum vælferðartjóðin Noreg í dag hevur. Seinastu trý árinu eru umleið trý- hundrad narkomanar deyðir í Oslo. Ein skuldi trú, at vit merktu hetta í Urtegata, og at vit høvdu færri vitjanir av evnismisnýtarum. Tvørturímóti vit hava fleiri misnýtarar í dag enn fyri trim- um árum síðani. Talið av rúsevnis- misnýtarum bara økist. Eg havi eitt gott sam- starv við teir flestu fjølmiðl- arnar, og hetta samstarv er av stórum týðningi fyri at fáa lýst hvørjar trupulleikar vit hava at dragast við í Os- lo.

Er tilboðið av rúsevnum stórt í Noregi?

– Ja, fyri nøkrum árum síðani merktu vit, at tá lög- reglan fekk fatur á einum stórar mongd av heroin, so tarnaði marknaðurin inn beinanvegin. Í dag fær lög- reglan hendur á munandi størri mongdir av heroin enn fyri fáum árum síðani. Men heroin-marknaðurin í Oslo tórnar ikki inn longur. Misnýtararnir gerast yngri og yngri, og vit siggja fleiri og fleiri, sum brúka eitt evni

– Vit noyðast viðhvørt at brúka fjølmiðlarnar fyri at fáa fram í dagsljós teir ovurhondsstóru trupulleikar- nar, sum vælferðartjóðin Noreg í dag hevur. Seinastu trý árinu eru umleið trý- hundrad narkomanar deyðir í Oslo. Ein skuldi trú, at vit merktu hetta í Urtegata, og at vit høvdu færri vitjanir av evnismis- nýtarum. Tvørturímóti vit hava fleiri misnýtarar í dag enn fyri trimum árum síðani. Talið av rúsevnis- misnýtarum bara økist, sigur Njál Djurhuus

Mynd: Jógvan Hugo Gardar

leygarkvøld fyri at koma í gott lag, fyri síðani at brúka eitt annað evni dagin eftir fyri at koma niður á jørðina aftur. Tað vit eisini siggja

er at tað ikki einans er ein trupulleiki millum børn hjá vanligum verkafólki, men fleiri og fleiri ríkmannabørn teljast nú ímillum gøtufólki- ni.

Virkar ikki sosíala trygð- arnetið?

– Alt ov illani. Vit siggja hvørja viku at tey sosíalu trygdarnetinum sum skulu fanga fólk sum detta út av tromini ikki eru har tá tey skulu. Vit hava meir enn 30 almannastovur (sosialkontor) í Oslo, og nógv av teim- um virka ikki sum tey skulu. Ein dagin kom ein til mín og segði, at tað ikki lat seg gera hjá honum, id var rúsevnis- misnýtari, at royna at fáa hjálp á almannastovuni, tí saksviðgerarin á almann- astovuni hevði størri trupul- leikar enn hann.

Tað er ein ávisur sann- leiki í hesum orðunum, tí trýstið á almannastovurnar bara økist, og tey fáa ikki stundir til at gera tað tey skulu. Hetta førir í longdini til, at tað gongur útyvir tey, sum koma á almannastov- urnar s fyri at fáa hjálp.

Mín besti ráðgevi

Hvussu gongur at halda skil

– Vit hava sjáldan trupul- leikar av teimum, sum koma inn á gólvið. Tey vita, at tey eru vælkom- in, um tey skikka sær væl, sigur Njál Djurhuus

Mynd: Jógvan Hugo Gardar

á, tá eini 100 fólk eru inni og fáa sær ein bita, og meg- inparturin er ávirkaður av heroin, tablettum ella alko- hol?

– Vit hava sjáldan trupul- leikar við teimum, sum koma inn á gólvið. Tey vita, at tey eru vælkomín, um tey skikka sær. Vit loyvu kort- spæli fyrr, men tað noydd- ust vit at nokta teimum. Ikki tí, tey mugu gjarna spæla kort fyri okkara skuld, men tað vísti seg, at klandur kom í næstan hvørja ferð, kort- spælið kom á borðið.

Hvussu gongur samstarv- ið millum starvsfólkini og brúkararnar?

– Yvirhøvur væl. Vit hava sjáldan stórvægis trupulleik- ar, og samstarvið millum okkum og lögregluna er í dag sera gott. Millum starvsfólkini er eisini eitt gott samstarv, og tað noyð- ast vit at hava. Sjálvur kundi eg ikki hildið út í starvinum í langa tíð uttan tann stuðul, eg fái frá konuni, sum jú eisini arbeiðir á Fyrlýs- korpset. Erna og eg hava eitt gott samstarv, samstundis sum vit eru hjún. Hon er mín besti ráðgevi og mín besti vinur.

Nakað liggur eftir ein

Nú er ein bók skrivað um virksemd hjá Njál og Ernu og teirra hjálparfólkum í Urtegata 16A. Hetta er ein dokumentar um hjúnini Djurhuus og gøtufólkini í norska høvudsstaðnum. Njál hevur eini tíggju ár sum virkin í arbeiðslivinum, men eitt lív sum ein pen-

sjónistur sum situr heima og stúrir, koma vit neyván at siggja.

Kundi tú hugsað tær at farið til annað arbeiði inn- an Frelsunarherin?

– Eg havi fingið nøkur tilboð um at flyta uttan- lands, men higartil havi eg sagt nei. Orsøkin er, at eg kenni, at eg eri ikki liðugur við mítt virki millum gøtufólkini í Oslo. Hendan bókin vísir, at nakað liggur eftir okkum í Oslo, men eg eri ikki komin har til, at eg ikki kann geva meir. Tann dagin, eg ikki longur havi visjónir í mínum arbeiði, tá er tíðin komin til at finna okkurt annað.

Er arbeiði inni í eini góð- ari menning í løtuni?

– Ja, tað kunnu vit siga á ein hátt, um vit hugsa um hjálpartíð. Vit hava fingið viðurkenning fyri okkara ar- beiði í tí almennu skipanini, vit vera nú spurð um okkara meining, og vit koma at økja um okkara virksemi framyvir. Fyrst og fremst ynskja vit at kunna geva eitt betri tilboð til tey, sum al- mannastovurnar nokta at taka ímóti orsakað av harð- ligum lyndi hjá misnýtara- num. Harafturat skulu vit hava ein lækna knýttan til virksemd hjá okkum. Við- komandi skal viðgera og hjálpa okkara brúkarum. Eitt sindur longri inn í fram- tíðina ynskja vit at fáa í gongd ein verkstað, fyri at fáa fólk inn frá gøtuni til at gera okkurt, sum teimum dámar, og sum tey kenna at tey fáa at bera til.

